

rer selv driste sig til at nægte, at det skulle de midlertidige Finantslove kunne gjøre, og jeg skal henvise til den sidste ærede Taler, der selv erklærede, at han ikke havde saa stor Betænelighed ved at vedtage den midlertidige Finantslov i dens hidtidige Skikkelse, thi — hvad der særlig interesserede mig — da han skulde udtrykke, hvad Hensigten var med den midlertidige Finantslov i sin hidtil brugte Skikkelse, da kunde han ikke finde andre Udtryk end dem, her staa, nemlig at sætte Regjeringen i Stand til at afholde de til at fortsætte Statshusholdningens regelmæssige Gang nødvendige Udgifter, det var omtrent de Udtryk, som det ærede Medlem brugte. (R. Sengen: Han sagde fornødne Udgifter.) Ja, jeg veed ikke, om der er nogen Forskiel paa „fornødne“ og „nødvendige“. Altsaa, det viser jo tilstrækkelig, at netop de Udtryk faldt ham i Munden, som ramme det, der har været de midlertidige Finantsloves Hensigt hidtil. Maar altsaa Høire har bestræbt sig for at ramme dette Udtryk paa en saadan Maade, at det ikke kunde officere Folkethingets Omfindtlighed, fortjente det en bedre Bedømmelse, end det har faaet fra det ærede Fler-tals Ordfører. Man har dvælet saa særdeles — og det gjorde navnlig det ærede Medlem for Densets Aants 4de Valgfreds (Monrad) — saa overordentlig stærkt — ved de Udtryk, som ere komne i Regjeringens Forslag, og som for saa vidt ere blevene gjenoptagne af Landstthinget, hvorved den Bemyndigelse, som den midlertidige Finantslov skulde give Regjeringen, og som tidligere var absolut bunden til Finantslovsforslaget, har modtaget en yderligere Indskrænkning derved, at de Forandringer, som af Folkethinget og Landstthinget i Forening ere gjorte i Finantsloven, betragtes som gjældende for den midlertidige Finantslov. Dette er der blevet gjort et overordentlig stort Nummer af, men jeg maa tilstaa, at lige overfor den Skarpsindighed, som jeg altid har fundet hos det ærede Medlem fra Middelfart (Monrad) har det forundret mig meget, at han kunde lægge en Betydning ind deri, som efter min Opfattelse har saa liden Begrundelse og Hjemmel; thi det er jo dog en given Sag, at denne af Regjeringen foreslaaede og af Landstthinget gjenoptagne Bestemmelse ikke indeholder Andet end en Godkendelse af, at de af Rigsdagen indtil det paagjældende Dieblis foretagne Forandringer i Finantsloven skulde have Gyldighed, hvormod de, hvormed der endnu forhandles, selvfølgelig ikke kunde have Gyldighed; thi jeg maa gjøre opmærksom paa, at hvad enten det er Folkethinget eller Lands-

thinget, der har foretaget en Forandring i Finantsloven, er den foretagne Forandring, saalænge Finantsloven ikke er endelig vedtagen, kun Gjenstand for Forhandling, men har ikke Spor af Lovskraft for Finantsloven eller nogen anden Lovgivningsvirksomhed. Thi Lovgivningsvirksomheden ligger kun hos alle tre Faktorer, og den enkelte har aldeles ingen Myndighed i den Henseende. Det er en falsk Opfattelse, som man oftere møder i denne Sag, at naar dette Thing har besluttet Noget paa Lovgivningens Omraade, har det Gyldighed; thi det har ikke den mindste Gyldighed, førend de to andre Faktorer have godkjendt det. Den Tanke, der kom til Orde i Grundloven, var, at netop den Ensidighed, som en af de tre Faktorer kunde have ligeoverfor Lovgivnings-spørgsmaal, skulde udlignes ved, at de to andre Faktorer fra deres Standpunkt skulde udøve Indflydelse derpaa. Deri ligger allerede, at en Beslutning, der er taget fra det rent ensidige Standpunkt og endnu ikke har modtaget den Berigtigelse og Rettelse, som en Samvirken med de andre Faktorer vil give, har ingen Lovskraft. Altsaa fra den Side betragtet kan jeg ikke godkjende den Opfattelse, der er kommet frem, hverken fra det ærede Medlem fra Middelfart eller det ærede Medlem fra Beire.

Endnu et eneste Punkt skal jeg dvæle ved, og det er en Ytring af det ærede Medlem fra Middelfart, som for Resten er fremkommet flere Gange fra ham i andre iøvrigt meget dybsindige Skrifter og Udtalelser, som jeg dog paa dette Punkt ikke kan godkjende, og som han ogsaa ved denne Leilighed kom frem med. Han udtalte med stor Indignation, at naar dette Thing havde sagt nei til Noget, saa stod det uirødeligt og uomstøbeligt, det var Noget, der saa at sige var af en saa uroffelig Bestaendighed, at ingen Magt i Verden kunde forandre det. Jeg vil dog spørge den ærede Taler om, naar dette Thing, som man har forsøgt før, har sagt nei til Finantsloven, har nægtet hele Finantsloven, skulde saa ingensomhelst Udgift af Statskassen være berettiget, skulde der saa ikke kunne gives nogensomhelst provisorisk eller anden Lov, hvorved man søgte at gaane Regjeringen Udgang til at holde Statsmaskineriet gaaende, skulde der da ikke kunne afholde et eneste Udgift? (Stemmer: Nei!) Jeg hører, at ærede Medlemmer sige nei, og det er ogsaa fuldkomment konsekvent, hvis den ærede Taler har Ret i, at hvad dette Thing har sagt nei til, det er dermed afgjort og uomstøbeligt, saa følger det ogsaa af Sagens Natur, at naar de Herrer nægte Finants-